

Bilag 2.

INDENRIGSMINISTERIET

Den 20. maj 1970.

Foreningen erkender, at de væsentligste forskelle i kommunernes økonomiske vilkår skyldes forskellene i beskatningsgrundlagene, og at den foreslåede ordning fører til en bedre udligning. Endvidere indrømmer foreningen, at areal/indbygger-tilskuddet virker urimeligt i en del tilfælde, og kan derfor tilslutte sig ophævelsen.

Landsforeningen har imidlertid ligeledes en række indvendinger, som i det følgende skal behandles.

1) *Ordningen indebærer efter landsforeningens opfattelse, at der sættes et kunstigt skel imellem rige og fattige kommuner — dvs. betalende og modtagende kommuner. Et sådant skel er ulykkeligt for det kommunale samarbejde.*

For det første kan en kommunes status ændre sig fra år til år. Det vil altså ikke være den samme kreds af kommuner, der enten skal bidrage til ordningen eller modtage bidrag.

For det andet må ordningen betragtes som et forsøg på at tilvejebringe en retfærdig fordeling mellem kommunerne af det samlede skattegrundlag. Dette sker efter forslaget ved overførsel af forholdsvis små beløb og dermed på en hensigtsmæssig måde.

For det tredje kan det hævdes, at forslaget giver bedre mulighed for en samfundsøkonomisk afbalanceret indstilling til udligningsproblematikken i det kommunale samarbejde.

2) *Udligningsordningen inddrager ikke de store strukturforskelle, som er af afgørende betydning for kommunernes udgiftsbehov, og det henstilles derfor, at ordningen ikke betragtes som permanent.*

Naturligvis vil man benytte de indhøstede erfaringer fra arbejdet med fordelin-

gen af de 25 mill. kr. til særlig vanskeligt stillede kommuner og fordelingen af de 50 mill. kr. i lån til videre overvejelser af udligningsproblematikken, ligesom hovedstadsreformudvalgets arbejde formentlig vil føre til en større viden på dette felt.

3) *De særlige problemer for de tyndt befolkede kommuner og udviklingskommunerne.*

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, er der netop blevet tænkt på disse to kommunegrupper ved fordelingen af tilskud til særlig vanskeligt stillede kommuner, ligesom de 50 mill. kr., som stilles til rådighed for en låneordning, er tænkt anvendt i kommuner med særlige vækstproblemer.

For så vidt angår de tyndt befolkede kommuner, viser en beregning, at de 25 kommuner, som er tyndest befolkede, tilsammen taber ca. 1 mill. kr. ved overgang til den nye ordning.

Til kompensation for de tyndt befolkede kommuner, som taber ved ophævelsen af areal/indbygger-tilskuddet, og som har et beskatningsniveau over gennemsnittet, vil kræves ialt 3,2 mill. kr. Det er derfor regeringens opfattelse, at 25 mill. kr. er tilstrækkeligt til dette formål, og at der endda vil blive et betydeligt beløb tilovers til de særlige udviklingskommuner.

Efter kommunalreformens gennemførelse findes der uden for hovedstadsområdet kun meget få kommuner med særlige vækstproblemer, idet de kommunaløkonomiske problemer kun opstår i forbindelse med stærk udvikling i forhold til kommunens folketal.

Det særlige vækstproblem findes derfor, udover i ganske specielle kommuner som f. eks. Hanstholm, Billund og Munkebo, kun i hovedstadsområdet, hvor dette problem behandles i hovedstadsreformudvalget. Alligevel har man fra regeringens side bestræbt